

Afscheid Marjelein.

Welkom.

Welkom aan allen die hier vandaag in de kerk zijn en aan allen die via de livestream met ons verbonden zijn. Allerheiligen 2009 werd ik in deze kerk gepresenteerd aan de parochie, die toen nog de naam droeg Parochie Woensel Midden en Zuid. In de afgelopen elf jaar is er heel wat gebeurd. We hebben samen gevierd, ik heb vele kinderen mogen begeleiden op hun weg naar de eerste communie, heb mensen mogen ontmoeten in vreugdevolle momenten, maar ook juist als het moeilijk was. Ik heb mogen samen werken met de vele vrijwilligers die zich met hart en ziel inzetten voor onze parochie. En samen met al mijn collega's mocht ik zorgdragen voor u. En vandaag is het tijd om afscheid te nemen. Met dankbaarheid kijk ik terug. Ik wens u allen een goede viering toe.

Overweging.

Soms, zo op een middag in het weekend, verlang je ernaar om weer wat anders te doen dan binnen te zitten, of alleen gauw even een frisse neus te halen. En dan gaan we wel eens mopperen. Job die we in de eerste lezing horen, moppert ook. Hij is alles kwijt: zijn familie, zijn kostwinning en zijn gezondheid. Ook wij vragen ons nu vaak af: blijft mijn baan wel behouden? Loopt mijn kind niet teveel achterstand op op school? Hoe zorg ik ervoor dat mijn kind zich niet eenzaam voelt? Wanneer eindigt dit? Wanneer kan ik mensen weer knuffelen? Weer een feestje vieren en er weer op uit gaan?

Het is goed soms eens te mopperen, het lucht op. En in Job vinden we vandaag iemand die mee lijdt.

In de tweede lezing horen we Paulus zeggen: wat ik doe, doe ik niet uit mijn eigen naam. Dat geldt voor ons allemaal. Als gedoopten hebben wij de opdracht om het Evangelie te verkondigen. Niet alleen vanaf de kansel, maar ook in ons dagelijks leven. Dat kan al in hele kleine dingen zitten, waarin we laten zien dat we geven om onze naasten. In een kaartje voor een jarige, een praatje met de toch wat eenzame buurvrouw, een bemoedigend woord voor iemand die het nu moeilijk heeft. En dat alles hoeven we gelukkig niet alleen op eigen kracht te doen. We mogen dit doen met Gods hulp. Hem kunnen we om kracht vragen, als we denken dat het niet lukt om de juiste woorden te vinden in een moeilijke situatie. Maar we mogen het wel doen. Wij zijn Gods visitekaartje. En dan moeten we onze opdracht niet met hangende mondhoeven doe, maar met een vriendelijk gezicht en een opgeruimd gemoed.

Toen ik mijn vertrek naar Helmond aankondigde kreeg ik geregeld de vraag: waarom ga je weg? Ja, waarom? Omdat het goed is om weer een keer je bakens te verzetten. Een andere omgeving met weer nieuwe uitdagingen. En als er dan de vraag komt vanuit een andere parochie is het goed om te gaan. Als pastores zijn we ook slechts voorbijgangers. In het evangelie horen we Jezus zeggen: laten we ergens anders heen gaan, dan kan ik ook daar prediken. Jezus bleef niet slechts op

één plek om te prediken en mensen te genezen. Hij ging rond. En ook zijn leerlingen gingen later op weg om het evangelie overal bekend te maken.

En natuurlijk: afscheid nemen is niet gemakkelijk. In de afgelopen elf jaar heb ik de weg van veel mensen gekruist. Kinderen en hun ouders bij de voorbereiding van de eerste communie, parochianen in hun ziek zijn en ouder worden, nabestaanden bij het afscheid van een dierbare, de vele trouwe bezoekers van gezinsvieringen en andere vieringen in onze kerken. Last but not least de vele vrijwilligers die mij werk uit handen namen. Die er zelfs bij beslissingen op het laatste moment voor zorgden dat alles op rolletjes liep. Ik ben hen veel dank verschuldigd. En ook aan u allen ben ik veel dank verschuldigd dat ik hier mijn werk heb mogen doen. In het begin onzeker, later met meer zelfvertrouwen. Ik heb hier de kans gekregen te groeien in mijn werk, in mijn pastor-zijn. Vol dankbaarheid ga ik nu naar mijn nieuwe plek in Helmond. Ik wens u allen alle goed! Amen.

Marjelein Verhoeven, pastoraal werker